

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tost/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 2016898218
Dátum vydania rozhodnutia: 25. mája 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2016898218.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov a JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. mája 2017 v Bratislave, vo veci vyžiadanej osoby M. J., nar. XX. G. XXXX, štátneho občana Rumunskej republiky, o odvolaní vyžiadanej osoby proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. marca 2017, sp. zn. 5Ntc/33/2016, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 193 ods. 1 písm. a) Tr. por. sa sťažnosť vyžiadanej osoby M. J. proti výroku bod bodom I. napadnutého uznesenia z a m i e t a. II. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť vyžiadanej osoby M. J. proti výroku bod bodom III. napadnutého uznesenia z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. marca 2017, sp. zn. 5Ntc/33/2016 bolo pod bodom I. rozhodnuté podľa § 22 odsek 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoEZR“), o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý vydal Ústredný obvodový súd Buda, Maďarsko dňa 19. októbra 2016 pod sp. zn. 15.Bny.3826/2016/2., na vyžiadanú osobu M. J., narodený XX. G. XXXX v H. C., Z., trvale bytom XXXX H. C., W., XX.Z., Z., štátneho občana Rumunska, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou. Pod bodom II. uvedeného uznesenia bolo rozhodnuté podľa § 29 odsek 1 ZoEZR o odklade realizácie tohto rozhodnutia do vykonania zvyšku trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov, ktorý bol vyžiadanej osobe uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 2T 102/2015 zo dňa 13. januára 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/16/2016, prípadne do podmieneného prepustenia z výkonu tohto trestu odňatia slobody. Napokon pod bodom III. uvedeného uznesenia bolo podľa § 16 ods. 2 a § 17 ods. 1 ZoEZR o vzatí vyžiadanej osoby do vydávacej väzby, ktorá bude spočívať do skončenia výkonu zvyšku trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov, ktorý bol vyžiadanej osobe uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 2T 102/2015 zo dňa 13. januára 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/16/2016, prípadne do podmieneného prepustenia z výkonu tohto trestu odňatia slobody. Proti výrokom pod bodmi I. a III. citovaného uznesenia Krajského súdu v Trnave podala v zákonnej lehote vyžiadaná osoba sťažnosť. V sťažnosti M. J. uviedol, že ako občan Rumunskej republiky žiada predovšetkým o umiestnenie v jeho rodnej krajine a tiež žiada o riešenie veci v jeho rodnej reči na domácej pôde. Odmietá byť vydaný Slovenskou republikou, čo je pre neho de facto cudzí štát, čím mu

je odopreté použitie všetkých dostupných prostriedkov na obhajobu. Prokurátor sa k podej sťažnosti nevyjadril. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vykonaní EZR najvyšší súd uvádza: Podľa § 22 ods. 7 prvá veta ZoEZR proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, sťažnosť má odkladný účinok. Podľa § 23 ods. 1 citovaného zákonného ustanovenia, vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne ak, a) sa na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu, b) vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vyneseneý, c) vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, d) skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu, e) vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebo f) súd na základe postupu podľa § 21a rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, na základe ktorého bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, do Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu. Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že vyžiadaná osoba M. J. v písomnom odôvodnení sťažnosti neuplatnila žiaden z vyššie citovaných zákonných dôvodov uvedených v § 23 ods. 1 ZoEZR, pre ktorý by mohlo dôjsť k odmietnutiu vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť vyžiadanej osoby proti výroku pod bodom I. napadnutého uznesenia bez jej meritórneho preskúmania podľa Tr. por. zamietol, keďže nie je prípustná. Vo vzťahu k výroku o vzatí do vydávacej väzby pod bodom II. napadnutého uznesenia najvyšší súd uvádza, že európsky zatýkací rozkaz je v zmysle zákona o EZR založený na zásade vzájomného uznávania rozhodnutí medzi štátmi Európskej únie. Je to vyjadrenie určitej dôvery justičným orgánom členského štátu, že rozhodnutie orgánu iného členského štátu je vecne správne. Z ustanovenia článku 5 ods. 1 písm. c), písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 16 ZoEZR vyplýva, že inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze má iný charakter, než väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti prvého až tretieho dielu Trestného poriadku (§ 71 - § 87 Tr. por.). To platí nielen o dôvodoch tejto väzby (§ 71 Tr. por.), ale aj o rozhodovaní o väzbe (§ 72, najmä ods. 2 Tr. por.). Napriek tomu, že aj vydávacia väzba je prostriedkom na zabezpečenie účasti osoby obvinenej v konaní, tak v tomto konaní jej dôvody nie sú vymedzené tak striktne ako v ustanovení § 71 Tr. por. Osoba v konaní o predbežnej väzbe, vydávacej väzbe a o prípustnosti vydania do cudziny nemá postavenie obvineného. Účelom konania o vydanie do cudziny nie sú preto otázky viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na vzatie osoby do predbežnej väzby, vydávacej väzby a či je prípustné jej vydanie ako vyžiadanej osoby. V takom konaní sa neskúma otázka prezumpcie neviny, trestnosť činu a ani právo na obhajobu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom Slovenskej republiky obvinenej osobe ústavne zaručený. Nie je teda potrebné na základe doteraz zistených konkrétnych skutočností konštatovať obavu z úteku, ovplyvňovanie dokazovania alebo páchania trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) alebo písm. c) Tr. por. Súd taktiež nepreskúmava dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý je osoba vyžiadaná, a správnosť právnej kvalifikácie tohto činu z hľadiska práva štátu pôvodu (z hľadiska právneho poriadku Slovenskej republiky naposledy uvedenú otázku skúma až pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 22 ods. 3 - 5, a to v súvislostiach použitia § 23 zák. č. 154/2010 Z. z. - čo napokon v danom prípade i urobil). Zdôrazniť je tiež potrebné, že účelom inštitútu vydávacej väzby je zabezpečiť prítomnosť vyžiadanej osoby na území Slovenskej republiky, pokiaľ nie je konanie o EZR na území Slovenskej republiky skončené. Na vyžiadanú osobu M. J. bol vydaný Európsky zatýkací rozkaz Ústredným obvodovým súdom Buda, Maďarsko zo dňa 19. októbra 2016 pod sp. zn. 15.Bny.3826/2016/2, pre zločin podvodu

podľa § 318 ods. 1, ods. 5 písm. a) maďarského Trestného zákona, ktorého sa mal menovaný dopustiť na tom skutkovom základe, že: B. G. Q. ako konateľ spoločnosti Q. E. GmbH v období od marca 2010 do mája 2010 viedol elektronickú korešpondenciu s konateľom spoločnosti D. Kft., R. D., v súvislosti s objednávkou prípravkov na liečebné účely Ensure Plus Nutridrink, slúžiacich na posilnenie imunity. Po finalizácii objednávky zaslanej elektronicky spoločnosť Q. E. GmbH objednala od spoločnosti D. Kft. prípravky na posilnenie imunity v hodnote 103.420,- Eur. Prípravky mali byť dodané do 5 dní od pripísania tejto sumy na určený bankový účet. R. D. požiadala B. G. Q., aby platbu uskutočnil na účet spoločnosti H. Kft, pričom číslo účtu poskytol M. J.. Spoločnosť H. mala vykonať aj prepravu tohto tovaru. Spoločnosť Q. E. GmbH dňa 19.05.2010 previedla uvedenú sumu vo viacerých čiastkach na bankový účet č. XXXXXXXX-XXXXXXX-XXXXXXX vedený Erste Bank Nyrt patriaci spoločnosti H. Kft. Tovar však spoločnosti Q. E. GmbH dodaný nebol a ani jej neboli vrátené peniaze. Bankový účet č. XXXXXXXX-XXXXXXX-XXXXXXX bol otvorený pre spoločnosti H. Kft., pričom jej konateľom bol od dňa 09.04.2009 M. J., ktorý z neho dňa 21.05.2010 v pobočke banky Erste Bank v nákupnom centre Pólus Center, Szentmihályi út 131, Budapešť vybral 102.000,- Eur a 28.514.100,- HUF. Z týchto peňazí odložil 670.000,- HUF a zvyšnú sumu odovzdal osobe menom W.. Za uvedený trestný čin je možné uložiť podľa maďarského trestného zákona trest odňatia slobody s hornou hranicou 5 rokov a tento trestný čin je zároveň v EZR priradený k jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 4 pod písmenom t) ZoEZR. Zároveň je potrebné uviesť, že krajský súd postupoval v danej veci podľa § 16 ods. 2 a § 17 ZoEZR potom, čo bolo rozhodnuté o vykonaní predmetného EZR. Podľa zákonnej dikcie ustanovení § 16 ods. 2 EZR sa v danom prípade jedná o väzbu obligatórnu, do ktorej vyžiadaná osoba musela byť vzatá z dôvodu, že predtým bolo krajským súdom rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu. To napokon vyplýva i z recentnej judikatúry, podľa ktorej vydávacia väzba podľa § 16 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o EZR sa od vydávacej väzby podľa prvého odseku § 16 tohto zákona líši tým, že kým vydávacia väzba podľa § 16 ods. 2 zákona o EZR je väzbou obligatórnou (ako to vyplýva z gramatického výkladu použitého slovného spojenia) a súd/sudca rozhodne bez potreby skúmania existencie materiálnych dôvodov väzby, aj bez potreby predloženia návrhu prokurátorom vykonávajúcim predbežné vyšetrenie, vydávacia väzba podľa § 16 ods. 1 cit. zákona je podmienená návrhom prokurátora a potrebou tohto zabezpečovacieho opatrenia na zákonom predpokladané účely (pozri R 89/2015). Zároveň musel krajský súd rozhodnúť v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 ZoEZR o spočívaní trvania lehoty väzby, pretože vyžiadaná osoba si aktuálne vykonáva trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, ktorý jej bol uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn.: 2T/102/2015 zo dňa 13. januára 2016. Sťažnostné námietky vyžiadanej osoby, že chce byť umiestnená v rodnej krajine, kde žiada o riešenie veci v rodnej reči a na domácej pôde, sú vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe bez právnej relevancie a nemôžu mať na existenciu obligatórneho dôvodu väzby žiaden vplyv. Je pravdou, že vyžiadaná osoba nebola pred rozhodnutím o väzbe vypočutá, avšak krajský súd jej umožnil, aby sa oboznámila s návrhmi prokurátora i európskym zatýkacím rozkazom a aby sa mohla k návrhom i k európskemu zatýkaciemu rozkazu vyjadriť. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2/2013 z ktorého vyplýva, že inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len o "EZR") má iný charakter ako väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti, prvého až tretieho dielu Trestného poriadku. Podľa platnej a účinnej úpravy konania a rozhodovania o vydávacej väzbe podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR, výsluch vyžiadanej osoby pred rozhodnutím súdu nie je obligatórny. Vyplýva to aj z článku 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor"), ktorý predpokladá povinný výsluch osoby len v prípade väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru, akou však vydávacia väzba nie je. Uvedené sa vzťahuje tak na ustanovenie § 16 ods. 1, ako i ods. 2) ZoEZR. Na základe uvedených skutočností preto najvyšší súd sťažnosť vyžiadanej osoby proti výroku pod bodom II. napadnutého uznesenia zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

